

La caiguda dels mites

La mitologia grega és plena d'històries fabuloses que servien per justificar o expressar conviccions filosòfiques o creences religioses. Idees presentades com a intocables i inqüestionables, veritats, gairebé podríem dir, absolutes.

Salvant les distàncies, avui en dia, els mites i la seva rellevància pública continuen vigents. Menys holístics i més tangibles. Hi ha figures públiques, projectes "à la page" que semblen portar incorporats, i transportar, una credibilitat absoluta. No importa el que es digui des de la seva plataforma, sinó qui és el qui ho diu. La idealització d'una persona, d'una trajectòria, d'un projecte... no ens porta a cap altre camí que, en molts casos, la crònica d'una caiguda anunciada: la caiguda d'un castell de cartes amb el resultat d'una patacada estratosfèrica.

Quantes vegades heu idealitzat un personatge públic a qui admireu per allò que fa, pels seus ideals o per la filosofia de vida que combrega? En quantes ocasions us heu sentit tan identificats amb un projecte o amb un missatge que us creieu conèixer, fins i tot, la persona que hi ha darrere? Quantes vegades heu aplicat una filosofia d'una marca personal al vostre propi dia a dia?

Ho reconec. M'ha passat. He admirat, m'he encapritxat, m'he sentit tan identificada amb un projecte i la seva filosofia que l'he proclamat als quatre vents i n'he fet una publicitat viral sense preu. N'he parlat amb els amics, els he "gairebé obligat" a seguir-lo a les xarxes socials, i fins i tot hi he participat amb una implicació proactiva i dinàmica. Real. Emocionalment compromesa, vaja. I just en aquest punt, en el contacte real i personal...el castell de cartró es desmunta. És una sensació equiparable a quan t'adones que els teus pares són humans, que no són superherois i, que, a vegades (si!), també s'equivoquen. Una descoberta que et resitua de peus a terra, un aprenentatge infinit i en bucle. Un redescobrir constant que (nens, deixeu de llegir) els reis són els pares.

Cert, la filosofia de molts projectes comercials, culturals, empresarials, etcètera, en moltes ocasions no s'adeqüen al caràcter, al tarannà o al modus operandi de la persona i/o persones que hi ha darrere. Podem picar de peus a terra i enrabiar-nos o aprendre a separar l'artista i/o el creador de la seva obra. La persona del personatge. O, no és magnífica l'obra artística de Dalí, a anys llum, amb molta probabilitat (a jutjar per la memòria visual i escrita) de la seva vàlua humana?

Sigui com sigui, desidealitzar és un bon exercici d'humilitat. No tot és el que sembla ni tothom ven coses tangibles i reals. Les paradetes de fireta, els venedors de fum i els encantadors de serps estan a l'ordre del dia. I més des que les xarxes socials i Internet en general, hi fan una bona empenta. Davant d'això no ens queda una altra cosa que acceptar-ho, ser resilents i mirar als altres amb la mateixa exigència que ens mirem a nosaltres mateixos: sabedors que fem algunes coses bé i d'altres força malament. Tot i que, a vegades, la decepció és tan enorme que se'ns ofega a la gola.